

VII ZAKLJUČAK

Očekivano raspisivanje izbora na svim nivoima dodatno komplikuje situaciju na medijskoj sceni u Srbiji. Započeti poslovi ostaju nezavršeni, a vlast ili gubi interes ili više i nema realne mogućnosti za sprovođenje ikakvih sistemskih iskoraka. U takvoj situaciji, jedino što raduje ostaje praksa Apelacionih sudova, odnosno pre svega Apelacionog suda u Beogradu, koji nastavlja da preinačava prvostepene presude izrečene u slučajevima napada na novinare, tako što napadačima izriče strože kazne. Nakon dve takve odluke donete krajem prošle godine, a povodom napada na Teofila Pančića i Vladimira Mitrića, isto je ponovljeno i sa napadačima na Boška Brankovića, kamermana Televizije „B 92“. Presude Apelacionog suda u Beogradu i dalje su bliže zakonskom minimumu propisanom za konkretna dela koja se napadačima stavljaju na teret, ali bar nisu ispod njega, kao što je to bila praksa poslednjih godina. Da li će ovakva, usudujemo se već reći, pooštrena kaznena politika, ostvariti svoj cilj na planu prevencije budućih napada na novinare, ostaje da se vidi, ali je za pohvalu sama činjenica da sudovi očigledno dolaze do zaključka da je ranija praksa postala apsolutno neodrživa. Nažalost, u parničnim postupcima za naknadu štete, srpsko pravosuđe i dalje kaska za praksom kojoj makar deklarativno teži i na tom polju ostaje još mnogo da se radi pre nego što bi prve promene mogle da počnu da se očekuju.

Po pitanju realizacije Akcionog plana Medijske strategije, i pored optimizma Predraga Markovića, ministra kulture, informisanja i informacionog društva, koji tvrdi da sve teče po utvrđenim rokovima, ostaje zabrinutost zbog nedovoljno transparentnog rada na najavljenim izmenama zakona, ali i žal što se sa Strategijom toliko čekalo i što je usvojena tek pred kraj mandata ove Vlade, čime je njena implementacija objektivno i u ozbiljnoj meri dovedena u pitanje. Rešavanje ključnih pitanja koja nastavljaju da opterećuju položaj medija u Srbiji, kao što je pitanje povlačenja države sa pozicije vlasnika medija, kao i uvođenje reda u način na koji država medije pomaže, ili kako bi možda bilo ispravnije reći, načina na koji država pomaganjem poslušnih medija narušava i medijsko tržište i slobodu izražavanja, ostaje, po svemu sudeći, da čeka neku novu Vladu. U međuvremenu, kriza i postojeći tržišni uslovi nastavljaju da desetkuju srpske medije, udarajući po pravilu one najslabije, lokalne, ali ne štedeći preterano ni nacionalne, što situacija sa štrajkom i nagomilanim dugovima TV „Avale“ takođe pokazuje.